

Arrest

nr. 215 267 van 17 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 september 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 november 2018.

Gelet op de beschikking van 6 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 september 2018 waarbij zijn verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

3.1. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 17 december 2017 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.2. Het is in dit geval duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in zijn hoofd geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

In de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal op grond van zijn verschillende vaststellingen dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde bloedvete waarop hij zijn asielmotieven steunt. Voorts wordt gesteld dat zelfs indien verzoeker de door hem aangehaalde problemen in het kader van een bloedwraak aannemelijk had gemaakt, hij niet aannemelijk maakt dat hij en zijn gezinsleden voor de door hem aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor verzoeker sprake zou zijn van een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De door verzoeker neergelegde documenten zijn, zo wordt vastgesteld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De commissaris-generaal weigert verzoeker internationale bescherming en beschouwt diens verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet. Hij besluit dat verzoeker geen substantiële redenen opgeeft om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten

aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

3.3.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch verzoeker onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Verzoeker beperkt zich immers louter tot het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken van een van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

3.3.2. Verzoekers huidig argument in zijn verzoekschrift dat “Zij heeft ook problemen gehad met haar buurman, maar niet van dien aard dat de buurman haar zou proberen te vermoorden of haar auto klem rijden”, valt bezwaarlijk te rijmen met hetgeen hij eerder op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde. Daar stelde hij immers uitdrukkelijk het volgende: “Van die auto’s ik weet niet of dat komt door de handelaar of de bloedwraak (...)” (vragenlijst van 23 augustus 2018, nr. 5).

3.3.3. Verzoeker werpt geen ander licht op de motivering in de bestreden beslissing waarbij op goede grond wordt vastgesteld dat hij nauwelijks op de hoogte is van de problemen die zijn broers omwille van de bloedvete zouden kennen. De bestreden beslissing luidt dienaangaande als volgt: “Eveneens is het merkwaardig dat u nauwelijks op de hoogte bent van de problemen die uw broers omwille van de bloedvete kenden. Uw broers hebben ook problemen gehad maar hebben er u niet over verteld, zo zegt u, om er direct aan toe te voegen dat ze ook klemgereden werden. Gevraagd hoeveel keer ze uw broer P.(...) klemreden moet u het antwoord schuldig blijven en of het S.(...) overkwam weet u in het geheel niet (CGVS B.(...) V.(...) p.10). Indien onbekende, gevaarlijk ogende mannen u meermaals proberen te onderscheppen en u het vermoeden heeft dat u deze voorvallen aan de bloedwraak moet toeschrijven zou u minstens de moeite mogen nemen om deze incidenten met uw broers te bespreken. Niet alleen lopen uw broers hetzelfde risico als u en uw zoon in het kader van de bloedwraak, ook woonde P.(...) bij u in en baatte u samen met S.(...) uw café uit waardoor er wel redelijker wijze aangenomen kan worden dat jullie een oprechte interesse in elkaars problemen hadden (CGVS B.(...) V.(...) p.3,4,8; CGVS B.(...) M.(...) p.3,6-7,8).” Nergens uit verzoekers verklaringen afgelegd tijdens zijn gehoren –waar(bij) hij louter stelde dat zijn broer S. niets in die zin vertelde- blijkt en verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat hij zich ooit, laat staan grondig bij zijn broer S., waarmee hij samen het café uitbaatte, heeft geïnformeerd omtrent het feit of ook deze ook werd klemgereden en/of van andere incidenten het slachtoffer werd. Evenmin toont verzoeker aan zijn andere broer P. over die gebeurtenissen (grondig) te hebben bevraagd. Verzoekers verklaringen getuigen van een manifest gebrek aan interesse in zijn vervolgingsproblemen, hetgeen de ernst en geloofwaardigheid ervan danig ondermijnt.

3.3.4. Met zijn betoog dat het normaal is dat zijn echtgenote als vrouw bij “een mannenzaak” die een bloedvete is, weinig over dergelijke “details” weet -zoals hij de beweerde verzoeningspogingen die zij in het kader van de verklaarde bloedvete zouden hebben ondernomen alsook de namen van zijn neven/belagers en hun aantal ten onrechte en op weinig ernstige wijze omschrijft-, biedt verzoeker geen verklaring of rechtvaardiging voor de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij zelf evenzeer weinig of niets afweet en erg vaag en op de oppervlakte blijft omtrent essentiële elementen van zijn relaas. Zo wordt in de bestreden beslissing op goede grond vastgesteld: “Even vaag als uw echtgenote over uw belagers bent u over de updates die u van uw regiogenoten ontving. Zo zegt u dat mensen uit uw streek jullie zeiden op te passen. Meer informatie dan dat jullie moesten oppassen gaven ze niet prijs zo vertelt u (CGVS B.(...) V.(...) p.5). Wat uw regiogenoten aanzetten tot het uitsturen van deze waarschuwing weet u niet. “Ze kennen de situatie en hebben iets gehoord”, concreter kan u niet zijn. Hoewel u eerder meermaals bevestigde niet meer informatie te hebben ontvangen voegt u er even later toch aan toe dat andere mensen hen aansporen jullie te vermoorden en dat ze jong en oud zouden vermoorden (CGVS B.(...) V.(...) p.5,6). Gevraagd hoe u aan deze specifiekere informatie komt herhaalt u slechts opnieuw vaagweg dat andere mensen zeggen dat u moet oppassen (CGVS B.(...) V.(...) p.6). Indien u in contact staat met mensen die u informatie kunnen geven over de neven die u vreest is het weinig plausibel dat deze mensen u waarschuwen dat u voorzichtig moet zijn zonder dat u zoveel mogelijk informatie over de concrete dreiging die u boven het hoofd hangt te weten tracht te komen. In dit opzicht is het allerminst aannemelijk dat u zelfs de woonplaats van uw neven niet kent (CGVS B.(...) V.(...)p.6). Bovenstaande vaststellingen doen het geloof in het vluchtverhaal waarop u uw asielmotieven steunt verder afbrokkelen.” Verzoeker werpt geen ander licht op deze pertinente vaststelling.

Door de commissaris-generaal wordt terecht geoordeeld dat de gebrekkige kennis (en interesse) van verzoeker, en die van zijn vrouw, omtrent kernelementen in hun relaas, de geloofwaardigheid hiervan ernstig op de helling zetten.

3.3.5. Verder oordeelt de commissaris-generaal op goede grond dat de gedragingen van verzoeker en diens gezin geenszins stroken met het gedrag van personen die verklaren in een bloedwraak te zitten: “Het gedrag dat u en uw familieleden vertoonden in de jaren na de dood van uw oom getuigt evenmin van een grote vrees zoals u en uw vrouw die weergeven. U vertelt dat u uzelf en uw familieleden trachtte te beschermen tegen de gevolgen van de bloedvete door uw familie steeds binnenskamers te houden terwijl u voorzichtig naar uw werk ging en daarbij niet in publieke ruimtes kwam (CGVS B.(...) V.(...) p.7). Uw vrouw schetst een gelijkaardige situatie waarbij jullie een stressvol en van de buitenwereld afgesloten leven leidden (CGVS B.(...) M.(...) p.7). Uw bewering dat uw gezin niet en u nauwelijks het huis verliet wordt echter onderuit gehaald door de foto’s die jullie op facebook postten (CGVS B.(...) V.(...) p.7,10). Hoewel zowel uw vrouw als u in eerste instantie beweerden dat jullie al die jaren geen gezinsuitstapjes maakten zijn er op jullie facebookaccounts foto’s terug te vinden van u, uw vrouw en uw zoon aan het strand (CGVS B.(...) M.(...) p.8; CGVS B.(...) V.(...) p.10). Geconfronteerd met deze foto’s geeft uw vrouw toe dat jullie tweemaal vakantie hielden in het zuiden van Albanië (CGVS B.(...) M.(...) p.11). Als u na uw eerdere ontkenning expliciet gevraagd wordt of jullie op vakantie gingen naar het zuiden van Albanië wilt u maar één dergelijke vakantie toegeven (CGVS B.(...) V.(...) p.10). De vaststelling dat jullie proberen te verhullen dat jullie levensomstandigheden niet zo begrensd waren als jullie beweren doet ernstig twifelen aan de reden voor jullie voorgehouden teruggetrokken bestaan. Evenzo moet er gewezen worden op de andere foto’s van uw zoon en de zoon van uw broer die evenmin getuigen van een grote angst om zich in Albanië in het openbaar te begeven (CGVS B.(...) V.(...) p.11; zie administratief dossier). Daarnaast leggen uw vrouw en u over de behoedzame wijze waarop u zich van en naar uw werk verplaatste afwijkende verklaringen af. Zo vertelt uw echtgenote dat u zich steeds liet begeleiden als u naar en van het werk ging, door vrienden of door de zonen van uw zus (CGVS B.(...) M.(...) p.7). U beweert daarentegen dat u ook alleen naar het werk ging en brengt het aantal mogelijke begeleiders terug tot één (CGVS B.(...) V.(...) p.12). Dat uw vrouw en u geen eensluidende verklaringen kunnen afleggen over een van de maatregelen die u nam om het gevaar af te wenden haalt verder het geloof in de aangehaalde bloedwraak onderuit. Tegenstrijdig zijn uw vrouw en u eveneens over de levensomstandigheden van uw broer P.(...) in de context van de bloedwraak. Waar uw vrouw beweert dat P.(...) steeds op verschillende adressen onderdook omwille van de bedreigingen, ze hem zelden ontmoette en geen voorbeelden kan geven van de verblijfplaatsen van P.(...) toen jullie nog in Albanië verbleven, beweert u dat jullie tot vlak voor jullie vertrek samen met P.(...) in hetzelfde huis woonden (CGVS B.(...) V.(...) p.4; CGVS B.(...) M.(...) p.7). Bovenstaande vaststellingen ontnemen elk geloof aan jullie voorstelling van de beperkingen die u en uw familieleden door de bloedvete moesten ondergaan.” (eigen onderlijning)

Verzoeker laat na voorgaande vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. Hij oppert thans in zijn verzoekschrift zeer algemeen dat “Verzoekende partij kwam enkel buiten om te gaan werken, en danning werd zij vergezeld door anderen”, zonder echter in te gaan op, laat staan een verklaring of rechtvaardiging aan te halen voor de vaststelling in de bestreden beslissing dat zijn verklaringen en die afgelegd door zijn echtgenote manifest tegenstrijdig zijn aangaande de wijze waarop hij zich naar zijn werk begaf, namelijk begeleid of niet en door wie precies hij dan werd begeleid.

De huidige stelling van verzoeker -die overigens in zijn verzoekschrift in strijd met zijn eerdere verklaringen omtrent een eenmalige reis aangeeft dat “Zij zijn inderdaad twee maal op reis geweest naar het Zuiden van Albanië”, dat hij “sporadisch buiten kwam”, strookt geenszins met zijn eerdere verklaringen afgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal. Hieruit blijkt immers dat verzoeker na de dood van zijn oom nog jarenlang buitenshuis ging werken in zijn café in Tirana, dat hij blijkens zijn verklaringen sinds midden 2012 uitbaatte.

“Ik was het meeste zichtbaar omdat ik naar het werk ging”, zo gaf verzoeker aan tijdens het persoonlijk onderhoud tegenover de commissaris-generaal (notities van het persoonlijk onderhoud van 7 september 2018., p. 9). Bovendien, waar hij tijdens het persoonlijk onderhoud ten aanzien van de commissaris-generaal verklaarde dat hij zijn familie steeds binnen liet blijven (Ibid., p. 7), gaf hij nadien echter in strijd hiermee aan dat zijn zoon naar school bleef gaan, een privé kleutertuin, waarbij men zich steeds buitenshuis diende te begeven (Ibid., p. 9). Daarnaast gaf hij ook aan dat zij soms met hun gezin het huis verlieten om te gaan shoppen, “want ik kon geen kleren kopen voor hen”, zo luidde zijn uitleg (Ibid., p. 11).

Voorts blijkt uit (de gegevens op) verzoekers Facebookaccount dat zijn gezin af en toe uitstapjes maakte, minstens twee reizen maakte waarbij zij blijkens hun verklaringen naar het Zuiden van Albanië gingen en foto's hun bezoekjes aan het strand tonen. Verder beelden nog andere foto's op Facebook verzoekers gezin en een zoon van een broer in het openbaar af, dit de jaren voor hun vertrek naar België, niettegenstaande/ondanks dus de beweerde bloedvete waarin zij zouden verkeren.

De commissaris-generaal oordeelde dan ook op goede grond en terecht in de bestreden beslissing dat het gedrag van verzoeker en zijn familieleden in de jaren na de moord op zijn oom(, door toedoen van verzoekers vader en de aanleiding van de beweerde bloedwraak,) geenszins getuigt van een problematiek van en een vrees voor bloedwraak. Hun gedrag is geenszins conform de regels van de bloedwraak, waarbij families en inzonderheid de mannelijke familieleden van de bloedwraakpleger zich onmiddellijk thuis afzonderen en het huis niet verlaten. Het strookt allerminst met dat van een persoon die voorhoudt bloedwraak te vrezen.

3.3.6. Aan de door verzoeker ingeroepen bloedvete kan, zo oordeelde de commissaris-generaal terecht op grond van de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing die door verzoeker niet worden ontkracht of weerlegd, geen geloof worden gehecht. Verzoekers argumentatie in het verzoekschrift betreffende het fenomeen en de traditie van bloedwraak in Albanië is derhalve, net als zijn betoog omtrent de volgens hem gebrekkige bescherming van en corruptie bij de Albanese autoriteiten, niet dienstig of nuttig.

Het, zoals verzoeker, op algemene verwijzen naar (informatie aangaande) corruptie bij de Albanese overheid, en in het bijzonder de politionele en gerechtelijke autoriteiten, volstaat hoe dan ook niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Een ongeloofwaardig vluchtrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

3.3.7. Verzoeker voert verder geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep.

In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 5 november 2018, voert verzoekende partij aan dat zij en haar familie het slachtoffer zijn van een bloedwraak. Verzoekende partij is het er niet mee eens dat er tegenstrijdigheden zijn in de verklaringen tussen haar en haar echtgenote. Voorts meent verzoekende partij dat zij diende gehoord te worden aangezien een interview op de Dienst Vreemdelingenzaken kort is en niet dezelfde elementen aan bod komen in vergelijking met het CGVS. Voorts dient rekening gehouden te worden met het feit dat bloedwraak een mannenzaak is, zoals zij heeft verklaard. Daarnaast wijst verzoekende partij er op dat er van effectieve bescherming geen sprake kan zijn in haar land van herkomst, gelet op de corruptie bij politie en justitie. Verzoekende partij vervolgt dat evenmin rekening werd gehouden met de klacht die zij indiende en dat hier dus sprake is van een analyse die niet correct is.

Verzoekende partij meent dat zij diende gehoord te worden aangezien een interview op de Dienst Vreemdelingenzaken kort is en niet dezelfde elementen aan bod komen in vergelijking met het CGVS. De Raad merkt op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat: *“In het kader van uw verzoek om internationale bescherming werd er met u een persoonlijk onderhoud georganiseerd op 7 september 2018 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) van 15.45 uur tot 17.50 uur. U werd bijgestaan door een tolk die de taal Albanees machtig is. Uw advocaat Meester N.(...) was gedurende het volledige onderhoud aanwezig.”* Verder is de schriftelijke neerslag van het gehoor terug te vinden in het administratief dossier (stuk 9, notities van het persoonlijk onderhoud). Verzoekende partij werd dus wel degelijk gehoord door de commissaris-generaal zoals blijkt uit het voorgaande.

Verzoekende partij is het er niet mee eens dat er tegenstrijdigheden zijn in de verklaringen tussen haar en haar echtgenote. De Raad kan verzoekende partij in haar voorgaand betoog niet volgen. Uit een simpele lezing van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat er weldegelijk tegenstrijdigheden terug te vinden zijn tussen haar verklaringen en deze van haar echtgenote o.a. omtrent de invulling die verzoekende partij en haar echtgenote geven aan de enige incidenten die zij omwille van de bloedwraak meemaakten, de verzoeningspogingen die zij hebben ondernomen, de wijze waarop verzoekende partij zich naar haar werk begaf, de levensomstandigheden van hun (schoon)broer P. in de context van de bloedwraak, en het feit of al dan niet een advocaat werd gecontacteerd om het gebrek aan optreden van de politie aan te klagen. Met het louter ontkennen dat er tegenstrijdigheden zouden zijn, weerlegt noch ontkracht verzoekende partij de tegenstrijdigheden uit de bestreden beslissing.

Voorts stelt verzoekende partij dat er dient rekening gehouden te worden met het feit dat bloedwraak een mannenzaak is, zoals zij heeft verklaard. De Raad wijst op de grond in de beschikking waar dienaangaande als volgt wordt gesteld: *“3.3.4. Met zijn betoog dat het normaal is dat zijn echtgenote als vrouw bij “een mannenzaak” die een bloedvete is, weinig over dergelijke “details” weet -zoals hij de beweerde verzoeningspogingen die zij in het kader van de verklaarde bloedvete zouden hebben ondernomen alsook de namen van zijn neven/belagers en hun aantal ten onrechte en op weinig ernstige wijze omschrijft-, biedt verzoeker geen verklaring of rechtvaardiging voor de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij zelf evenzeer weinig of niets afweet en erg vaag en op de oppervlakte blijft omtrent essentiële elementen van zijn relaas. Zo wordt in de bestreden beslissing op goede grond vastgesteld: “Even vaag als uw echtgenote over uw belagers bent u over de updates die u van uw regiogenoten ontving. Zo zegt u dat mensen uit uw streek jullie zeiden op te passen. Meer informatie dan dat jullie moesten oppassen gaven ze niet prijs zo vertelt u (CGVS B.(...) V.(...) p.5). Wat uw regiogenoten aanzetten tot het uitsturen van deze waarschuwing weet u niet. “Ze kennen de situatie en hebben iets gehoord”, concreter kan u niet zijn. Hoewel u eerder meermaals bevestigde niet meer informatie te hebben ontvangen voegt u er even later toch aan toe dat andere mensen hen aansporen jullie te vermoorden en dat ze jong en oud zouden vermoorden (CGVS B.(...) V.(...) p.5,6).*

Gevraagd hoe u aan deze specifiekere informatie komt herhaalt u slechts opnieuw vaagweg dat andere mensen zeggen dat u moet oppassen (CGVS B.(...) V.(...) p.6). Indien u in contact staat met mensen die u informatie kunnen geven over de neven die u vreest is het weinig plausibel dat deze mensen u waarschuwen dat u voorzichtig moet zijn zonder dat u zoveel mogelijk informatie over de concrete dreiging die u boven het hoofd hangt te weten tracht te komen. In dit opzicht is het allerminst aannemelijk dat u zelfs de woonplaats van uw neven niet kent (CGVS B.(...) V.(...)p.6). Bovenstaande vaststellingen doen het geloof in het vluchtverhaal waarop u uw asielmotieven steunt verder afbrokkelen.” Verzoeker werpt geen ander licht op deze pertinente vaststelling. Door de commissaris-generaal wordt terecht geoordeeld dat de gebrekkige kennis (en interesse) van verzoeker, en die van zijn vrouw, omtrent kernelementen in hun relaas, de geloofwaardigheid hiervan ernstig op de helling zetten.” Verzoekende partij werpt geen ander licht op deze vaststellingen.

Verzoekende partij vervolgt dat evenmin rekening werd gehouden met de klacht die zij indiende en dat hier dus sprake is van een analyse die niet correct is. Met deze stelling gaat verzoekende partij voorbij aan de concrete vaststellingen uit de bestreden beslissing gemaakt door de commissaris-generaal omtrent haar beweerde klacht(en). Uit de bestreden beslissing blijkt: *“Naast de bevinding dat u en uw echtgenote geen aannemelijke verklaringen kunnen afleggen over de maatregelen die jullie namen om jullie tegen de wraak van uw neven te beschermen wordt het geloof in de bloedvete eveneens geschaad door uw gebrekkige verklaringen over de bescherming die u naar aanleiding van de bloedwraak zocht. U vertelt dat u drie à vier keer een klacht ging indienen bij de politie maar dat uw klachten niet geregistreerd werden. Op de vraag waarom de politie uw klachten niet registreerde zegt u dat de politie u vertelde dat het niet onder hun bevoegdheid viel (CGVS B.(...) V.(...) p.7). Uw advocaat verduidelijkt dat u bedoelt dat de Albanese politie niet tussenbeide komt in bloedwraakzaken omdat ze van oordeel zijn dat de traditie gevolgd moet worden (CGVS B.(...) V.(...) p.12). Deze stelling dat de Albanese politie niet optreedt bij bloedvetes wordt niet onderschreven door de objectieve informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier. Zoals hieronder weergegeven neemt de Albanese overheid de bloedwraakproblematiek ernstig en is ze bereid bescherming te bieden aan de slachtoffers ervan. Uw bewering dat de politie zonder meer zou beweren dat ze niet optreden bij een bloedwraak kan derhalve niet aanvaard worden. Als u erop gewezen wordt dat het de taak van de politie is de burgers te beschermen en u de vraag herhaald wordt waarom de politie zou nagelaten hebben u van deze bescherming te voorzien kan u geen antwoord geven en zegt u slechts dat ze het u niet uitlegden (CGVS B.(...) V.(...) p.9,10). Uw verklaringen over uw pogingen u te informeren over de passiviteit van de politie en deze aan te klagen kunnen evenmin overtuigen. U contacteerde twee of drie advocatenkantoren, waarvan u de namen niet meer weet (CGVS B.(...) V.(...) p.7,8). Telkens zeiden ze u dat als de politie niets deed ze ook niets konden doen. Waarom ze de onwil van de politie om haar burgers te beschermen niet konden aanklagen antwoordt u dat de advocaten de verantwoordelijkheid niet wilden en herhaalt u uw nietszeggend antwoord dat advocaten niets kunnen doen als de politie niets doet. Naar andere advocaten die misschien wel interesse hadden om uw zaak te verdedigen ging u niet op zoek, noch richtte u zich tot het parket, de ombudsman of ngo's die zich met rechtsbijstand bezig houden (CGVS B.(...) V.(...) p.7,10). Verder worden uw verklaringen over uw pogingen om bescherming te verkrijgen in Albanië ontsierd doordat uw vrouw meent dat u helemaal geen advocaat contacteerde om het gebrek aan optreden van de politie aan te klagen (CGVS B.(...) M.(...) p.9). Ten slotte is het eveneens verwonderlijk dat u wel enkele malen naar de politie stapte om in het kader van de bloedwraak een klacht in te dienen maar dat u dit niet deed aan de hand van de incidenten die u meemaakte. Hoewel moorddadig uitziende mannen u meermaals klem probeerden te rijden zetten deze gebeurtenissen u niet aan tot naar de politie stappen. Het mag verbazen dat u zich wel zonder directe aanleiding tot de politie richtte maar dat verschillende pogingen om u klem te rijden u niet tot het indienen van een klacht verleidden (CGVS B.(...) V.(...) p.8,9). Als u hierop gewezen wordt vraagt u zich af hoe u een klacht kan indienen indien u niet weet wie uw belagers zijn of vanwaar ze komen. U uitgelegd dat het juist de taak van de politie is om op basis van uw klacht een onderzoek te doen naar de personen die u aanvielen wijst u op de eerdere onwil van de politie om u bij te staan (CGVS B.(...) V.(...) p.9). Aangezien u in 2018 na pogingen om u klem te rijden nog een klacht omwille van de bloedvete indiende zonder vermelding van de voormelde incidenten kan uw vergoelijking allerminst overtuigen (CGVS B.(...) V.(...) p.8; CGVS B.(...) M.(...) p.8). Bovenstaande bevindingen doen besluiten dat u ook aan de hand van uw verklaringen over de door u gezochte overheidsbescherming er niet in geslaagd bent geloofwaardig te maken dat er daadwerkelijk een gegronde vrees op vervolging is voor u en uw gezinsleden.*

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan de door u aangehaalde bloedvete, waarop u uw asielmotieven steunt.

Zelfs indien u de door u aangehaalde problemen in het kader van een bloedwraak aannemelijk had gemaakt, dient opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u en uw gezinsleden voor de door u aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor jullie onvermogen om beroep te kunnen doen op de bescherming van de Albanese overheid kunnen u en uw vrouw geen reden opgeven. Met jullie uitspraak dat jullie geen bescherming zouden krijgen al weten jullie niet waarom verwijzen u en uw vrouw slechts naar uw eerdere onbehandelde klachten (CGVS B.(...) V.(...) p.10; CGVS B.(...) M.(...) p.9). Zoals hierboven aangegeven kan er evenwel geen geloof worden gehecht aan uw voorstelling hieromtrent." Verzoekende partij werpt geen ander licht op deze vaststellingen.

Waar verzoekende partij er op wijst dat er van effectieve bescherming geen sprake kan zijn in haar land van herkomst, gelet op de corruptie bij politie en justitie, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: "3.3.6. Aan de door verzoeker ingeroepen bloedvete kan, zo oordeelde de commissaris-generaal terecht op grond van de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing die door verzoeker niet worden ontkracht of weerlegd, geen geloof worden gehecht. Verzoekers argumentatie in het verzoekschrift betreffende het fenomeen en de traditie van bloedwraak in Albanië is derhalve, net als zijn betoog omtrent de volgens hem gebrekkige bescherming van en corruptie bij de Albanese autoriteiten, niet dienstig of nuttig.

Het, zoals verzoeker, op algemene verwijzen naar (informatie aangaande) corruptie bij de Albanese overheid, en in het bijzonder de politionele en gerechtelijke autoriteiten, volstaat hoe dan ook niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Een ongeloofwaardig vluchtrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming."

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het herhalen van haar relaas, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 5 november 2018 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS